

at der er Grund til at opretholde denne Særordning, og der er derfor ikke i § 18 stillet noget Forslag om en særlig Ordning i saa Henseende for Militærpersoner. De eventuelt nødvendige Bestemmelser om forudgaaende Forhandling med eller Meddelelse til de militære Myndigheder kan fastsættes ad administrativ Vej.

Bestemmelsen i Paragraffens 3die Stk. er optaget fra § 18, Stk. 3, i Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov m. m. Iøvrigt bemærkes, at Paragraffen ikke udtømmende opregner de Personer, som ikke kan hensættes til Afsoning, idet det — selv bortset fra Reglen i § 17 — er en Selvfølge, at heller ikke sindssyge og aandssvage Personer, Straffefanger etc. kan hensættes til Afsoning.

ad § 17.

Med Hensyn til Adgangen til paa Grund af den bidragspligtiges økonomiske Forhold at undlade at give Afsoningsordre eller kun dekretere Afsoning for en Del af Beløbet gælder ret uensartede Regler. Naar Afsoningsbegæring fremkommer fra den private til Bidraget berettigede, kan man med Hensyn til Bidrag til Børn udenfor Ægteskab efter Lov Nr. 130 — 1908 § 19, jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 21. September 1909 (Min. Tid. A. Nr. 343), fritage Faderen helt eller delvis for Afsoning, dersom han er Familieforsørger, og det skønnes, at han ikke kan udrede hele det skyldige Bidrag, uden at hans Familie kommer til at lide Nød; med Hensyn til Bidrag til Hustruer og Ægtebørn kan Øvrigheden i tilsvarende Tilfælde efter Lov Nr. 131 — 1908 § 13 fritage for Afsoning, selv om den bidragspligtige ikke er Familieforsørger, naar det skønnes, at han paa Grund af særlige Omstændigheder ikke er i Stand til at udrede Bidraget. Men ved Siden af disse Bestemmelser galdt der tidligere for det Tilfælde, at Afsoningsbegæringen fremsattes af Fattigvæsenet, Reglerne i Kancellirkulæren af 10. Juni 1828, hvorefter Afsoning „i intet Tilfælde bør dekretes, hvor den paagældende uden egen Brøde, Dovenskab eller anden Forsømmelse fra sin Side ved virkelig positiv Fattigdom er sat ud af Stand til at udrede Bidraget“. Denne Bestemmelse er nu afløst af de i Lov om offentlig Forsorg indeholdte Bestemmelser om Afsoning, se Lovens § 14, jfr. endvidere herved Justitsministeriets Cirkulærer af 11. Maj 1925, 29. Januar 1926 og 12. Januar 1931 (Min. Tid. A. Nr. 70, 8 og 1).

Idet man maa anse det for ønskeligt, at der gælder ensartede Regler for alle

Arter af Bidrag og uden Hensyn til, af hvem Afsoningsbegæringen fremsættes, har man formuleret Paragraffens Bestemmelse herom saaledes, at den i Realiteten stemmer med Indholdet af § 14, Stykke 2 og 3 i Lov om offentlig Forsorg. I Overensstemmelse med nugældende Praksis, jfr. Justitsministeriets Skrivelse af 28. Marts 1930 (Min. Tid. A. Nr. 64), foreslaas det dog, at der, forinden Bestemmelse om hel eller delvis Fritagelse for Afsoning træffes, indhentes Erklæring fra den, der har fremsat Begæring om Afsoning, hvorved der ofte vil erhverves Oplysninger af Betydning om den bidragspligtiges Forhold.

ad § 18.

Efter nugældende Praksis udfærdiges Afsoningsordrer i København af Overpræsidenten, udenfor København af Amtmanden. Spørgsmaalet om udenfor København at henlægge denne Myndighed fra Amterne til Politimestrene har flere Gange været rejst. Det kan saaledes nævnes, at Administrationskommissionen har beskæftiget sig med Spørgsmaalet, jfr. Bemærkningerne herom i Kommissionens 2den Betænkning af 1924 pag. 164. Medens et Mindretal ansaa det for rettest, at Myndigheden henlagdes til Politimestrene, mente Kommissionens Flertal af forskellige i Betænkningen nærmere fremhævede Grunde ikke at kunne tilraade denne Ordning. Senere har Foreningen af Politimestre i Danmark i en Skrivelse til Justitsministeriet af 10. August 1928 foreslaaet, at Meddelelsen af Afsoningsordrer henlægges til Politimestrene.

Henlæggelsen af Afgørelsen i disse Sager til Politimestrene vil i høj Grad bidrage til at fremme disse Sagers hurtige Behandling og Afgørelse. Dette er saa meget vigtigere, som det ofte i Praksis viser sig, at de mere erfarne bidragspligtige gør sig usynlige straks efter Afhøringen i Anledning af en Afsoningsbegæring og følgelig er forsvundne, naar Afsoningsdekretet foreligger fra Amtet. I saadanne Tilfælde vil Sagens Forelæggelse for Amtet altsaa kunne medføre, at Afsoningens Fuldbordelse udskydes i kortere eller længere Tid, og endogsaa, at Afsoningen slet ikke bliver fuldbyrdet. Den bidragspligtiges Forsvinden paa dette Tidspunkt vil derimod normalt kunne forhindres, naar det er Politimesteren, der giver Afsoningsordre.

Ministeriet mener ikke, at der gør sig virkelige Betæneligheder gældende ved Indførelsen af en saadan Ordning. Politimestrene vil lige saa godt som Amterne kunne udøve det fornødne Skøn, og Erfaringen